
FORSLAG TIL TESER OM MILI- TÆRSPØRSMÅLET

Dette forslaget til TESER OM MILITÆRSPØRSMÅLET er utarbeida av en kamerat på oppdrag fra SKAU. Det er ikke diskutert i noe ledende organ i partiet foreløpig, og vi sender det derfor ut som et disku-

sjonsgrunnlag. På grunnlag av diskusjonen og innkomne forslag vil vi seinere utarbeide et endelig forslag til teser som skal legges fram for partiets konferanse om militærspørsmål.

1. INNLEIING

1.1. Førkrigstid

Etter den andre verdenskrigen stabiliserte det imperialistiske systemet seg midlertidig. Av seierherrene var USA den ledende imperialistmakt og den eneste supermakta. Ingen imperialistmakt kunne gjøre USA rangen stridig i kampen om verdensherredømme. Etter at Sovjet ble kapitalistisk og imperialistisk endra dette bildet seg. Sovjet er en nykommer og mangler derfor den typen kontroll som USA har hatt. Samtidig som USA har gått tilbake økonomisk og militært, har Sovjet gått fram. Sovjet prøver derfor å utvide sin kontroll, mens USA prøver å holde på sin. Denne rivaliseringa om verdensherredømme er nødt til å føre til en imperialistisk omfordelingskrig, for det er ingen andre midler enn krig under imperialismen som kan løse denne typen motsigelse. Erkjennelsen av at vi nå lever i ei førkrigstid stiller arbeiderklassen overfor en lang rekke uløste politiske spørsmål. Dette te-
sedokumentet er AKP(m-l)s svar på en del av disse spørsmåla.

1.2 Generallinje

I store trekk har AKP(m-l) en militærpolitikk som er slått fast i prinsippprogrammet. Disse tesene bygger på disse prinsippene og utvikler dem vidare i samsvar med denne generallinja. På noen få punkter har vi omvurdert noen paroler på bakgrunn av endringa av verdenssi-

tuasjonen. Slik er hovedtrekka i partiets generallinje på militærpolitikens område:

AKP(m-l) har på bakgrunn av situasjonen i verden i slutten av 70-åra slått fast at vi nå lever i ei førkrigstid. Vi har slått fast at faren for en ny verdenskrig øker for hver dag som går. Vi har riktig påvist at den skjerpfa faren for krig er et resultat av rivaliseringa mellom de imperialistiske supermaktene Sovjet og USA. Vi har påvist at den oppstigende sovjetiske sosialimperialismen gjennom ekspansjonisme, krigs- og aggresjonspolitikk tvinger fram kravet om nyoppdeling av verden.

— På denne bakgrunnen har vi sagt at dersom Norge blir angrepet av ei supermakt og landet okkupert, er det bare en folkekrig som kan jage en okkupant på sjøen. Vi har sagt at den norske folket i en sånn situasjon må innlede en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig. Vi gjør det vidare helt klart at vår strategi er å fortsette den sosialistiske revolusjonen etter at den nasjonale frigjøringskrigen har løst oppgava si.

— Vi har gjort det klart at vi er tilhengere av verneplikt, og at vi går aktivt inn for at folk skal avtjene verneplikten for å lære seg militærkunst og våpenbruk.

— Vi har vidare det standpunktet at det norske forsvaret er borgerskapets militærapparat. Det er ikke ba-

re retta utover, men og innover mot folket. I bestemte situasjoner kan det brukes til urettferdig krig utafør landets grenser.

— Borgerskapet i Norge er som klasse ikke nasjonalt, men imperialistisk. Ved en supermaktsinvasjon vil borgerskapet kapitulere i stor grad utfra sine klassemessige interesser.

— Vi har påvist at en krig mellom Sovjet og USA vil være en imperialistisk omfordelingskrig.— Men vi har og gjort det klart at dersom det norske forsvaret kjemper mot invasjon vil det være rettferdig. Jo bedre det kjemper, jo bedre er det. Vi vil støtte en slik krig aktivt. Samti-

dig går vi ut fra at den offisielle borgerlige motstanden vil bryte sammen.

— I kampen for å kaste ut en okkupant er vi villige til enhet på bestemte vilkår med de delene av borgerskapet som og ønsker å kjempe.

— Arbeiderklassen må ikke underordne seg ledelsen til borgerskapet under krigen, men sjøl beholde initiativet og uavhengigheten, uansett hva slags allianser som kan være på tale.

— Vi har forsvart denne linja mot revisjonistisk pasifisme og mot mange andre angrep fra borgerskapet. Det fins ingen grunn til å endre på denne generallinja.

---

2. MARXISMEN-LENINISMEN OG SYNET PÅ KRIGEN

2.1 Så lenge det er utbytting vil det finnes krig. I verden i dag finnes det imperialistisk røverkrig, nasjonal frigjøringskrig og revolusjonær krig. Vi slutter oss til den borgerlige militærtoretikeren Clausewitz i hans tese om at krigen er fortsettelsen av politikken med andre, dvs. voldelige midler.

Mao sier at politikk er ublodig krig og at krig er blodig politikk. Han sier at krigen tvinger seg fram for å løse motsigelser i politikken, som politikken ikke evner å løse med fredelige midler.

Marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tenkning har også klargjort at det vil eksistere kriger, så lenge det eksisterer utbytting. Den har påvist at imperialismen lovmessig fører til kriger mellom imperialistene og til røverkriger mot undertrykte folk og nasjoner. Dette gir lovmessig opphav til revolusjonære opprør og kriger mot imperialismens utbytting

og underkuing. Derfor sier Mao:

«Vi går inn for å avskaffe krig. Vi ønsker ikke krig. Men krig kan bare avskaffes gjennom krig, og for å bli kvitt våpnene er det først nødvendig å ta opp geværet».

2.2 Rettferdig og urettferdig krig

Vi kommunister er derfor ikke for eller mot kriger i sin allminnelighet. Vi skiller mellom *rettferdige og urettferdige* kriger. I «Om den langvarige krigen», sier Mao: «Alle kriger i historia deler seg i to slag: rettferdige og urettferdige kriger. Alle progressive kriger er rettferdige, mens alle kriger som hemmer framsteget er urettferdige. Vi kommunister er imot alle urettferdige kriger som hemmer framsteget, men vi er ikke imot de progressive rettferdige krigene. Vi kommunister er ikke bare ikke imot rettferdige kriger, vi tar aktivt del i dem.»

Hva som er rettferdige og hva

som er urettferdige kriger kan bare avgjøres på grunnlag av en konkret analyse av den krigen det gjelder, hvilke interesser den tjener og hvilke mål den har.

Dersom et borgerlig, eller for den saks skyld et føydalt regime, blir angrepet av et land under borgerlig regime, så fins det folk som erklærer at begge parter nødvendigvis fører urettferdig krig. En så enkel framstilling av hva som er rettferdig/urettferdig krig er en svindel. Et sånt «prinsipp» visker ut forskjellen mellom aggresjon og offer for aggresjon.

Etiopia under den føydale keiseren blei utsatt for aggresjon fra det fascistiske Italia, før den 2. verdenskrigen. Den krigen keiserens tropper førte mot Mussolinis armeer, var en rettferdig forsvarskrig mot imperialistisk aggresjon.

I den utstrekning norske, borgerlige hærstyrker førte kamp mot den tyske invasjonshæren i 1940, var dette en rettferdig forsvarskrig mot aggresjon, mens nazi-troppene førte urettferdig imperialistisk krig.

Når Mobutus regjering i 1977 førte krig mot den sovjetisk organiserte leiehærinvasjonen, var dette en rettferdig forsvarskrig mot sosialimperialistisk aggresjon. Mobutus reaksjonære innenrikspolitikk endrer ikke på dette.

Dette er noen eksempler på rettferdige kriger, der opportunistene og sjåvinistene har likestilt aggressoren med offeret for aggresjon, ja til og med støtta aggressoren fordi den angrepne parten «var reaksjonær»!

Den første, imperialistiske verdenskrigen (1914–1918) var en urettferdig krig, der begge sider i de to imperialistiske stormaktsblokkene kjempa for retten til å utbytte/undertrykke kolonier. Lenin

fordømte opportunistene i arbeiderbevegelsen som i denne krigen under dekke av parolen «forsvar fedrelandet» forsvarte sitt eget borgerskaps rett til aggresjon.

Men dette betydde ikke at Lenin var mot all krig fra kapitalistiske land i Europa 1914–18, og han tok heller ikke avstand fra «forsvar av fedrelandet» overalt og til enhver tid, slik ulike revisjonister hevder.

Lenin slo fast at det absolutt var mulig med rettferdig, nasjonal krig fra de små kapitalistiske landa mot de krigførende stormaktenes annekasjon. I «Ei oppsummering av diskusjonen om sjølråderetten», gjorde Lenin dette helt klart: «Derfor for eksempel Belgia blir annektert av Tyskland i 1917, og gjør opprør i 1918 for å oppnå frigjøring, så vil de polske kameratene motsette seg dette opprøret på det grunnlaget at det belgiske borgerskapet har «retten til å undertrykke fremmede folk». Det er ingenting som smaker av marxisme eller revolusjonært i dette argumentet».

Med hensyn til parola om «fedrelandsforsvaret», er Lenin like klar. I den «proletariske revolusjonens militærprogram» sier han: «Å anerkjenne «fedrelandsforsvaret» i den nåværende krigen betyr å anse denne krigen for en «rettferdig» krig, en krig som kan tjene proletariatet, verken mer eller mindre. For invasjon er ikke utelukka i noen krig. Det ville kort og godt være en dumhet å ikke ville anerkjenne et «fedrelandsforsvar» fra undertrykte folks side i deres krig *imot* de imperialistiske stormaktene eller det seierrike proletariatets krig mot en eller annen Gallifet fra et borgerlig land.»

Åssen kriger anser Lenin som progressive og rettferdige? Her har

han alt nevnt to typer:

- nasjonale kriger mot aggresjon og anneksjon
- sosialistiske lands forsvarskriger mot reaksjonære intervensjonskriger.

– I tillegg nevner Lenin proletarisk borgerkrig for å opprette proletariatets diktatur og sosialisme.

Forskjellige slags revisjonister påstår at «progressive nasjonale kriger under imperialismen er umulige». De påstår at land som sjøl er kapitalistiske og imperialistiske ikke kan føre rettferdig krig mot aggresjon. De påstår at det er dekning for et slikt standpunkt hos Lenin. Dette er svindel. Lenins eksempel om Belgia viser det. Men Lenin har

også uttalt seg om nasjonale, progressive kriger i Europa i imperialismens epoke generelt. I «Om Junius-brosjyra» sier Lenin: «For det tredje, heller ikke i Europa kan ikke nasjonale kriger anses som umulig.» (1916)

I den samme artikkelen slår Lenin fast at til og med «en stor nasjonal krig i Europa» vil være mulig under gitte vilkår!

Dersom kommunistene skal kunne utforme en riktig taktikk og strategi overfor den voksende faren for krig, er det avgjørende at vi evner å anvende disse sentrale prinsippene i den marxist-leninistiske teorien om krig.

3. KRIGSFAREN ØKER

3.1. Rivalisering om Europa

Supermaktene rivaliserer sjøl-sagt om alle land og havområder over hele verden, og de har til og med utvida rivaliseringa til verdensrommet. Men både militært og økonomisk er Europa kjernepunktet i rivaliseringa. Her har begge supermaktene sine største styrker. Her er verdens mest konsentrerte industriområde. Om den ene supermakta kan tvinge den andre ut av Europa vil den langt på vei ha vunnet kampen om verdensherredømme. Områder som Midt-Østen og Afrika har stor strategisk betydning i seg sjøl. De er i tillegg innfallspor-ter til Europa. Kampen mellom de to supermaktene om herredømme i disse områdene er derfor også en del av forberedelsene til et oppgjør om Europa.

3.2 Norge mellom supermaktene

Norge ligger i skuddlinja mellom

de to supermaktene. Som medlem av NATO er Norge en viktig brikke i USA-imperialismens forsøk på å beholde sitt herredømme i Europa. NATO har trent atomangrep på områder i Norge og gjennomført øvelser mot arbeidere, studenter og revolusjonære.

På den andre sida er Norge også utsatt for Sovjets aggresjon vestover. Akkurat som på sørflanken er Sovjet opptatt av å styrke posisjonene sine på nordflanken foran en storkrig med USA. Et viktig mål for Sovjets politikk er gjennom politisk press å drive Norge gradvis over i et avhengighetsforhold til Sovjet som likner på den situasjonen Finland er kommet i. Samtidig driver Sovjet militære forberedelser til å ta Norge ved et lynangrep på et tidlig tidspunkt i en europeisk storkrig. Sovjets militærbase på Svalbard og provokasjonene mot norsk territorium i nord er en åpen trusel mot

norsk sjølråderett og uavhengighet. Dette er en utfordring til arbeiderklassen, fagbevegelsen, masseorganisasjonene og alle frihetselskende mennesker i Norge. Det er en brennende kampoppgave å stå mot denne aggresjonspolitikken og isolere de reaksjonære kreftene som er støttespillere for denne politikken i Norge.

I dag kommer den største truselen mot Norge fra den sovjetiske sosialimperialismen. Det er også mulig at USA vil prøve å komme Sovjet i forkjøpet gjennom en såkalt «preventiv okkupasjon» med eller uten myndighetenes velsignelse. Men jo mer styrkeforholdet endrer seg til fordel for Sovjet, jo større blir den direkte truselen derfra.

Om Sovjet angriper Norge vil en væpna motstand fra norsk side være en rettfærdig forsvarskrig, uansett om det er borgerskapet som leder den eller ikke.

Dersom den norske regjeringa i dag tar tiltak som retter seg mot sovjetisk press og ekspansjonisme, så er dette rettfærdig. Dersom den borgerlige, norske regjeringa bruker hæren mot en sovjetisk invasjon, så er dette rettfærdig og et forsvaret mot aggresjon.

Å ikke ha dette klart for seg i utgangspunktet, fører med nødvendighet til kapulasjonisme og til og med støtte til sosialimperialismens krigs- og aggresjonspolitik.

3.3 Sovjet på offensiven, største trussel mot verdensfreden

Partiprogrammet fra -76 slo fast: «Når det gjeld tilhøvet mellom supermaktene utviklar det seg no slik at det er sosialimperialismen som er på offensiven andsynes USA-imperialismen. Sovjet har rykt kraftig fram, skaffa seg basar og

kontroll over strategiske område, vunne overtaket i rustningskappløpet, alt på kostnad av USA. Sovjet er ei ung supermakt på veg opp, som ynskjer å drive fram ei nyoppdeling av verda med alle middel. Sovjet er den som sannsynleg kjem til å utløyse krigen.»

Sovjet er den yngste av supermaktene, og den som tradisjonelt har minst områder under sitt hegemoni. Relativt sett har Sovjet mindre økonomisk styrke enn USA. Dette betyr på den ene sida at Sovjets muligheter til å konkurrere ut USA med økonomiske midler er sterkt begrensa. Dette gjør at Sovjet desperat griper til militære midler for å oppnå hegemoni på bekostning av USA. Dette har vi sett en rad steder i den tredje verden den siste tida.

På den andre sida har veksten i USAs økonomiske potensiale stagnert de siste åra, mens Sovjets økonomiske potensiale har økt. Dette fører til økende press fra Sovjet om *nyoppdeling* av kolonier og nykolonier til sin fordel.

Til tross for at USAs økonomiske styrke totalt er større enn Sovjets, ser vi at Sovjets funksjon som oppstigende supermakt lovmessig tvinger fram en ny imperialistisk omfordelingskrig.

Denne lovmessigheten har kommet klart til uttrykk i Sovjets omfattende ekspansjons- og aggresjonspolitik de siste åra. Invasjonen i Angola, kolonikrigene på Afrikas Horn, infiltrasjonen i Latin-Amerika, den omfattende bruken av kubanske leietropper, bruken av den vietnamesiske aggresjonen mot Kampuchea, statskupp i Afghanistan og mange andre land viser at sosialimperialismen ikke skyr noen midler for å ekspandere.

At denne ekspansjonen vil presse

fram desperate tiltak fra den andre supermakta, er åpenbart. Derfor må vi spørre med Lenin: «hvilket annet middel enn krig kan på kapitalismens grunn finnes til å fjerne misforhold mellom utviklinga av produktivkraftene og akkumulasjonen av kapital på den ene sida og fordelinga av koloni- og «innflytelsessfærer» for finanskapitalen på den andre sida?». («Imperialismen» osv.)

Utviklinga i verden de siste åra viser at verden er svanger med krig. Særskilt gir krigs- og aggresjonspolitikken til Sovjet grunn til stor bekymring. De nye tsarenes systematiske krigsforberedelser og uhemma aggresjon, gjør det nødvendig å slå fast at det er *Sovjet som er på offensiven og den farligste kilden til krig.*

3.4 Kamp mot den imperialistiske krigen

En krig mellom supermaktene om verdensherredømme vil bli en tredje *verdenskrig*. Den vil være en *urettferdig*, imperialistisk omfordelingskrig. En slik krig vil være et avskyelig angrep på interessene til verdens folk, og vil trække den nasjonale sjøråderetten til en rekke nasjoner ned i søla.

Derfor vil folkene over hele verden reise seg til motstand og reise nasjonale, revolusjonære frigjøringskriger mot annekasjon og okkupasjon. Dette vil være *rettferdige* og progressive kriger, som vil tilføre imperialismen, sosialimperialismen og all reaksjon nye verdenshistoriske nederlag.

Norge ligger i skuddfeltet mellom supermaktene. Landet har grenser til Sovjet, og ligger innenfor den sosia sosialimperialistene oppretter som «sine forsvarslinjer». Partiet vil

derfor satse alt på raskt å få kontroll over Norge og nordflanken i samband med et krigsutbrudd. Sovjet vurderer en rask okkupasjon av Norge som et avgjørende ledd i å sikre Murmansk-basen og de enorme militærinstallasjonene på Kola. Alle ideer om at Norge ikke vil bli trukket inn i en kommende krig, er illusjonsmakeri.

På denne bakgrunnen må vi slå fast at vi må være årvåkne overfor all supermaktsgresjon. Men det er først og fremst en sovjetisk innmarsj og okkupasjon det norske folket må forberede seg på. Partiet må ta alvorlig på å klargjøre krigsfaren for folk.

Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonære situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampoppgavene.

3.5 Kan krigen avverges eller utsettes?

Vi kommunister ønsker ikke krig, slik propagandistene for revisjonismen og sosialimperialismen påstår. Tvert om er vi mot den krigen, som supermaktene og spesielt Sovjet forbereder. Ikke bare det. AKP (m-l) er det eneste norske partiet som konsekvent kjemper mot krigsforberedelsene til begge supermaktene.

Men vi er samtidig materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glatte over dette. Å skjule det faktiske krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille det norske folket vergelause overfor en kommende supermaktsgresjon.

Derfor kjemper vi mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre *denne* krigen?

Mao Tsetung har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: «Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjon krigen.»

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet som kan hindre de konkrete imperialistiske omfordeling krigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første.

Hvilke faktorer er det som kan utsette krigen? Først og fremst en verdensomspennende kamp mot den sovjetiske aggresjonspolitikken og supermaktens krigsforberedelser.

Særlig viktig er den tredje verdens kamp mot imperialismen og hegemonisme. Dess flere nederlag den tredje verdens folk og nasjoner greier å påføre supermaktene, dess større problemer vil de få med å starte en ny verdenskrig.

Dess mer landa i den andre verden motsetter seg press fra supermaktene, dess større problemer vil supermaktene få i kampen for å skaffe seg strategisk overtak. Dette betyr at den kampen folkene i de mindre, kapitalistiske landa fører for å forsvare suvereniteten og sjølføret er en viktig kamp mot krigsforberedelsene.

Ettørgivenhet, skjønning osv. av Sovjets aggresjonspolitikken osv. vil derimot lette den sovjetiske offensiven.

Den revolusjonære utenrikspolitikken til de sosialistiske landa, og

spesielt Folkerepublikken Kina, er en viktig faktor i å avsløre krigsforberedelsene til supermaktene. Den er likeens en viktig faktor i kampen mot hegemonismen og aggresjonspolitikken til supermaktene.

Framgang for disse faktorene vil kunne bidra til å utsette krigen og forpurre krigsplanene til supermaktene. Dette er positivt, bra og til fordel for verdens folk fordi det vil gi dem tid til å forberede seg til å slå tilbake aggresjon og tid til å styrke posisjonene sine i kampen mot imperialismen og all reaksjon.

3.6 En kamp på to fronter

Fortsatt er motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet hovedmotsigelsen i Norge. Arbeiderklassens kamp mot borgerskapets økonomiske, politiske og annen undertrykking må derfor settes først på dagsordenen.

Samtidig øker motsigelsen mellom Norge og sosialimperialismen i betydning. Ved en okkupasjon vil denne motsigelsen være den viktigste og alt under forberedelsene til en okkupasjon har den stor betydning. Det er derfor nødvendig for arbeiderklassen å føre en kamp på to fronter. Det er nødvendig å utnytte de motsigelsene som kan utnyttes for å gjøre utgangspunktet for en nasjonale frigjøringskrig best mulig. En styrking av arbeiderklassen i klassekampen innenlands styrker samtidig den krafta som må være den ledende krafta i en slik motstandskamp. På den måten er det sammenheng mellom de to kampene, men de er samtidig av forskjellig karakter og kan ikke behandles som om de var identiske.

3.7 3-verden-teorien

Mao Tsetungs teori om tre verdel-

ner er nøkkelen til å forstå situasjonen i verden rett, og til å klarlegge hvilke krefter som kan mobiliseres i kampen mot imperialismen, sosialimperialisme og reaksjon.

Denne teorien sammenfatter den nåværende utvikling i verden av de store, grunnleggende motsigelsene under imperialismen.

Den påviser at de to supermaktene er hovedfienden til verdens folk. Den klargjør at det viktigste uttrykket for motsigelsen mellom imperialistmaktene er rivaliseringa mellom de to supermaktene om verdensherredømme. Den gjør det klart at sosialimperialismen er på offensiven og viktigste kilde til en ny krig.

Teorien om tre verdener viser at den nasjonale sjølråderetten og sjølstendigheten til de mindre imperialistiske landa er trua og undertrykkes av supermaktene. Den viser at landa i den 2. verden dermed kan presses til å ta tiltak mot hegemonisme og underkuing fra supermaktens side.

Teorien slår fast at den tredje verden er hovedkrafta i kampen mot imperialismen/sosialimperialismen i den nåværende situasjonen. Dette betyr at frigjøringskrigene mot imperialismen, felles tiltak mot supermaktene og forsvar av

sjølråderetten fra landa i den tredje verden utgjør en mektig revolusjonær bevegelse, som fortjener all mulig støtte.

Å forkaste teorien om tre verdener betyr å forkaste en vitenskapelig vurdering av situasjonen i verden. Å forkaste teorien om tre verdener betyr å forkaste nødvendigheten av revolusjonær strategi, som forener alle krefter som kan forenes for å fremme revolusjonen og kampen mot imperialismen.

Å forkaste teorien om tre verdener innebærer for revolusjonære i et land som vårt, å nedlegge kampen mot supermaktens krigsforberedelser, nedlegge kampen for å forsvare den nasjonale sjølråderetten, nedlegge kampen mot Sovjets krigs- og aggresjonspolitik, gå mot at norske arbeidsfolk skal forberede seg på å møte en supermaktsinvasjon med væpna motstand.

Derfor er de angrepene på Maos teori om tre verdener, som de moderne revisjonistene står i spissen for, uttrykk for en kontrarevolusjonær politikk. Det hjelper ikke det spor å forsøke å pakke denne politikken inn i radikalistiske fraser slik de albanske lederne gjør. Fortsatt er denne politikken reaksjonær, og først og fremst ei støtte for Bresjnev og sosialimperialismen.

4. BEKJEMP DEN MODERNE REVISJONISMEN I MILITÆRSPØRSMÅLET

4.1 Ei sentral tese hos moderne revisjonister av ulike slag, er tesa om at «Sovjet representerte ingen krigsfaruse».

De albanske lederne støtter i virkeligheten ei slik tese. Dette kommer blant annet til uttrykk ved at de i praksis har slutta å føre kamp mot Bresjnevs krigs- og aggresjonspoli-

tikk. De prater som om revisjonistpartiet i Italia er farligere enn Bresjnev. De framstiller reaksjonære politikere i den tredje verden som farligere fiender for verdens folk enn de nye tsarene! De støtter den sovjetisk organiserte aggresjonen fra Vietnam mot det revolusjonære Kampuchea osv.

Reaksjonære partier som «NKP» hevder at Sovjet er «fredselskende» og «sosialistisk».

Revisjonister som SV-ledelsen påstår at det «fins ingen krigsfare», det «fins ingen fascistisk, aggressiv makt i Europa» osv. Av opportunistiske grunner retter de en viss «kritikk» av forholda i Sovjet, men kjemper innbilt mot å erkjenne at Sovjet er ei imperialistisk supermakt.

Begrunnelsene til de ulike revisjonistene er forskjellige, men *innholdet* i politikken deres er den samme: Skjønnmaling av Sovjet og sosialimperialismen.

Derfor danner disse kreftene en felles falang på mange områder, blant annet driver de ei felles reaksjonær kampanje mot Kinas utenrikspolitikk.

4.2 Enkelte grupperinger av revisjonistene, har gjort seg til spyddoder for den imperialistiske pasifismen. Særlig framtrедende er denne blant grupper i SV-ledelsen. De benekter at den borgerlige hæren i et

land som Norge kan føre rettferdig krig mot supermaktsaggressjon. De går inn for «full nedrustning», og forsøker å rettferdiggjøre dette med påstanden om at «det fins ingen krigsfare i overskuelig framtid».

Ei slik linje er både *reformistisk* og ei støtte til sovjetisk ekspansjonisme.

For det første er pratet om «full nedrustning» under kapitalismen reformistisk illusjonsmakeri. Å tru at borgerskapet er villig til å oppløse militærmakta, er det samme som å tru at borgerskapet frivillig vil gi fra seg statsmakta. Det er bare proleariatets egen våpenmakt gjennom revolusjon og proleariatets diktatur som kan oppløse den borgerlige våpenmakta. Ingen avstemninger i parlamentet kan gjøre dette.

For det andre snur denne linja verden på hodet ved å stryke bort den faktiske faren for krig med ei pennestrek og bidrar til å lette krigsforberedelsene.

5. HVEM KAN MOBILISERES TIL Å BEKJEMPE EN SOVJETISK INVASJON?

5.1 Dersom Sovjet angriper Norge, hvilke klassemessige og politiske krefter vil da kunne mobiliseres til motstand? *Partiprogrammet* har prinsipielt besvart dette spørsmålet rett: «Proleariatet må svare på eit åtak med å føra nasjonal-revolusjonær frigjeringskrig mot den imperialistiske krigen. Mot den imperialistiske åtaksmakta, som fører urettvis krig, må det arbeidende folket i Noreg svare med sin rettvis forsvarskrig.

Berre proleariatet og det arbeidende folket vil ha alt å vinna og ingenting å tapa på å kjempe med all kraft mot åtaksmakta. Berre dei er den krafta som kan verja interesse- ne til nasjonen og folket og frigjera Noreg.»

Arbeiderklassen og dens allierte vil være hovedkrafta i motstandskampen mot sovjetisk aggressjon mot Norge.

Men partiprogrammet nøyer seg ikke med å slå fast dette. Det analyserer også hvilke krefter utover proleariatet og det arbeidende fol-

ket som kan mobiliseres til en slik kamp. Partiprogrammet behandler borgerskapet. Det konstaterer riktig at det norske borgerskapet er imperialistisk. På denne bakgrunnen sier programmet: «Kva haldning borgarskapet vil ta vil bli avgjort av at det norske borgarskapet i hovudsak er ein svikar av Noregs nasjonale interesser.»

Men dette betyr også at borgerskapet eller deler av det under visse vilkår kan forsvare den nasjonale sjølråderetten og sjølstendigheten. Om det gjør det, så er det uttrykk for en rettferdig kamp som arbeiderklassen støtter. Men ikke bare det. På bakgrunn av erfaringene fra 1940, der det norske borgerskapet var prega av kapitulasjonisme, er det viktig at arbeiderklassen kjemper mot kapitulasjonisme fra regjeringas side overfor aggresjon fra ei supermakt.

Partiprogrammet sier i denne forbindelse at: «Om til dømes sosialimperialismen går til åtak på Noreg er det ingen grunn til å rekne med at det borgarlege «forsvaret» vil gjera nokon stor motstand. Mest truleg er det at dei væpna styrkane vil gå i oppløysing, liksom dei gjorde i 1940. Om dei skulle gjera motstand under leinga av den borgarlege regjeringa mot eit imperialistisk åtak, vil AKP(m-l) sjå det som ein rettvis krig som proletariatet stør.»

Sjølv om vi ikke har illusjoner, så vil AKP(m-l) oppfordre proletariatet til å støtte en rettferdig krig fra den borgerlige, norske hæren mot urettferdig aggresjon.

Arbeiderklassen har interesse av å forsvare den nasjonale sjølråderetten. Om denne krenkes av f.eks. sosialimperialismen, vil dette betyr at det borgerlige-demokratiske styresettet i Norge erstattes med et

fascistisk sosialimperialistisk okkupasjonsdiktatur. Et slikt diktatur vil representere et generalangrep på arbeiderklassen og folkets daglige interesser. Det vil bety et historisk tilbakeskritt og gjøre mulighetene for sosial revolusjon mye verre. Også derfor vil arbeiderklassen kjempe mot et slikt angrep.

Den fronten det er mulig å mobilisere til en slik motstandskamp vil være svært brei. En politikk som går ut på at «arbeiderklassen har ingen nasjonale interesser» og som går ut på å ha «reine hender i forhold til borgerskapet» er ensbetydende med *nederlag*. En slik «reine hender»-politikk vil helt sikkert ende i nederlag overfor en mektig fiende.

Derfor må proletariatet utforme en virkelig *revolusjonær taktikk*, en taktikk med å mobilisere alle krefter som kan mobiliseres til å møte angriperen med militær motstand. Derfor er det til fordel for arbeiderklassen at den borgerlige hæren gjør motstand mot urettferdig invasjon.

Derfor er det nødvendig *i dag* for kommunistene å utforme en politikk som i størst mulig grad presser regjeringa til motstand, og som i størst mulig grad skaper hindringer for kapitulasjonisme.

5.2 Men den borgerlige militærmakta i Norge vil ikke være i stand til å føre en langvarig krig mot en sovjetisk invasjonshær. Hele utrustninga, taktikken og militærpolitikken til den norske militærmakta er bygd opp på *kortvarig motstand*. Derfor slår partiprogrammet helt rett fast at: «Sjølv om det norske «forsvaret» skulle yte en viss motstand mot eit åtak, er det mest truleg at det vil bryte saman etter ei

viss tilvare.

Derfor er det det væpna folket sjøl som gjennom langvarig krig er det eneste krafta som vil kunne frigjøre Norge fra okkupasjon og fremmedherredømme.

Men sjøl om de offisielle myndighetene etter ei tid vil kapitulere, så er det også sannsynlig at det vil fortsette borgerlige motstandsgrupper mot en sovjetisk okkupasjant. Arbeiderklassen må under spesielle vilkår være villig til å forene seg med slike grupper, for å slå hovedfienden.

Men arbeiderklassen må ikke under noen omstendighet gi fra seg *ledelsen* av en slik kamp.

5.3 Dette er forutsetning for å kunne gå videre, når motstandskampen har vunnet seier. Dersom proletariatet og det arbeidende folket lykkes med å slå en slik aggressor som sosialimperialismen, vil det eksistere en helt ny situasjon i landet. Par-

ti programmet slår fast at da vil vegen «vera opna til å gå vidare med det same, til å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og skipa proletariatets diktatur».

5.4 Folket i Norge vil ikke stå aleine i en stor motstandskamp mot en supermaktssagressor.

Dersom Norge angripes, vil denne aggresjonen være en del av en verdensomspennende krig utløst av supermaktene.

Folkene i hele verden vil reise seg mot aggresjon og underkuing, og kjempe for nasjonal frigjøring og revolusjon.

Folket i Norge vil stå skulder til skulder med proletariatet i hele verden, med den tredje verdens folk og med alle krefter som kjemper mot den urettferdige krigen.

Dette vil være ei mektig støtte for folket i Norge, både materielt og politisk.

---

6. HVA MED NATO?

6.1 Vi rekner Sovjet som den største krigstruselen. Betyr dette at vi må gå inn for NATO?

NATO blei opprinnelig starta som et aggressivt instrument for USA-imperialismen retta mot det daværende sosialistiske Sovjet. NATO var likeledes et redskap for USA mot opprør og revolusjon i Vest-Europa.

NATOs situasjon overfor Sovjet og Warszawa-pakta er annerleder i dag. I dag står NATO i en defensiv posisjon overfor den oppstigende sosialimperialismen, og er Sovjet militært underlegen.

Men NATO er fortsatt et redskap for USA-imperialismen, og vil bli brukt i en urettferdig omforde-

lingskrig med Sovjet. NATO betyr ingen garanti for norsk sjølråderett, fordi NATO-kommandoen når som helst kan selge Norge i en handel med sosialimperialismen under en krig. NATO kan likeledes kreve at norske soldater skal delta i urettferdig krig med andre land.

NATO har tydelig vist at organisasjonen trekar mot arbeideroppstand i Norge, og NATO-styrerne har til et langt mer effektivt redskap til dette enn soldater som blir satt inn mot sine landsmenn.

NATO har dessuten ingen stillingler nok å gi Norge til kjernefysiske slagmark. NATO-øvinger har klart dokumentert dette.

NATO-strategien for Norge bygg-

ger dessuten på en illusjon. Den går ut på at norske tropper i tilfelle et sovjetisk angrep skal holde flyplasser og bruboder for å sikre amerikansk invasjon og «innsettning» av NATOs brannbrenns. Disse planene er både reaksjonære og urealistiske.

De er urealistiske fordi Sovjet vil kunne avskjære Norge med betydelige styrker for den amerikanske «luftbrua» i det felle tatt er i funksjon, om den i det hele tatt vil bli det. De er reaksjonære fordi den eneste logiske konsekvensen av en slik strategi ville være å opprette amerikanske baser i Norge lang tid før et sovjetisk angrep. Dette er å bekjempe utenlandsk herredømme med utenlandsk herredømme.

Men betyr dette at parolen «Norge ut av NATO» i dag er ei aksjonsparole? Nei, det er den ikke. Det er vårt langsiktige mål å få til dette. Men fordi NATO har en viss avskrekkende funksjon overfor Sovjet er det også et flertall av arbeiderklassen som ikke ser noe alternativ til NATO overfor den økende faren fra Sovjet.

Det eneste troverdige alternativet er et sosialistisk og uavhengig Norge. Men i dag er det kapitalisme og borgerskapets diktator i Norge. Proletariatet har ikke regjermakt. Men dersom det i dag var mulig å velge, foretrekker vi kommunister et kapitalistisk Norge uavhengig av supermaktene, framfor et Norge i NATO. Vi foretrekker et borgerlig forsvar uavhengig av supermaktene framfor et NATO-forsvar.

Derfor stiller vi klare vilkår for hva ei eventuell utmelding av NATO skal bety. Vi godtar ikke at Sovjet i en spent situasjon skal tvinge Norge til å gå i en pro-sovjetisk «nøytral-

itet». Vi er sjelsagt mot parolen «Ut av NATO — inn i Warszawa-pakta». Vi må kreve at Norge utafør NATO har en klar motstand mot begge supermaktene og er rusta til å forsvare seg mot et eventuelt supermaktangrep.

Når revisjonistene nå forsøker å blåse liv i ei kampanje mot NATO, som de sjøl tok livet av i 1969, så er det bare et utslag av Sovjets taktilitet for å lette framrykkinga i vest. Revisjonistenes «NATO-motstand» er kopla med propaganda om at Sovjet «ikke representerer noen trussel mot Norge», «at Sovjet er fredselskende», at de kommer «til innsettning» når de gjør invasjon i andre land osv.

Parolen Norge ut av NATO kan mindre enn noengang stå aleine, men må knyttes til en klar motstand mot Sovjet også.

6.2 En revisjonistisk ide, som har blitt hevdet for å gå mot støtte til rettferdig motstand fra den borgerlige hæren i Norge overfor et sovjetisk angrep, er ideen om at slik motstand er urettferdig dersom det står NATO-styrker i Norge.

Ei slik linje avvises av kommunistene. Dersom norske tropper kjemper mot supermaktsgresjon, uansett om det lins andre lands tropper på norsk jord, så er denne kampen rettferdig så lenge den er en kamp for å forsvare norsk sjølråderett. Slik var det også da norske hæravdelinger drev væpna motstand mot tyske angrepsstyrker i 1940. At det fantes engelske og franske tropper på norsk jord, endrer ikke noen ting på dette.

I den utstrekning det blei kjempa, var det også rett å konsentrere kampen mot hovedfienden: den tyske nazistiske imperialismen.

7. MASSENE MÅ FORBEREDE SEG PÅ NASJONAL-REVOLUSJONÆR FOLKEKRIG MOT SOSIALIMPERIALISMEN

7.1 En folkekrig mot en sovjetisk invasjon- og okkupasjonshær vil være en stor motstandskrig som forener alle patriotiske krefter som motsetter seg slaveri under sosialimperialismen.

For å føre en slikt krig, må det bygges opp folkets egne væpna styrker. Det er illusjonsmakeri å tru at den borgerlige hæren kan «omdannes» til en slik hær.

Arbeiderklassen må ta ledelsen i en slikt hær, og i en slikt krig.

Folket må være innstilt på å yte motstand fra første stund de nye tsarene setter foten på norsk jord. Men det vil stå overfor en mektig fiende med store ressurser. En slikt motstands- og frigjøringskrig vil derfor bli langvarig og kreve store ofre.

Folkets væpna styrker vil være svake og spredte i begynnelsen av en slik krig, men de må systematisk bygges opp til en slagkraftig, væpna styrke av folket.

Vilkåret for at dette skal kunne

skje, er at det bygges en stor og bred motstandsfront som forener alle virkelige, patriotiske og progressive krefter.

En slikt folkehær må lære seg å anvende Mao Tsetungs teorier om folkekrig og partisankrig på norske forhold. Dette er et vilkår for å føre krigen rett taktisk og strategisk, og et vilkår for å oppnå seier.

7.2 Dess mer det arbeidende folket forbereder seg for en eventuell krig, jo sikrere vil det være på å kunne løse folkekrigens oppgaver: kaste okkupanten på havet og frigjøre landet. Da vil også grunnlaget for å gå videre med sosial frigjøring være lagt.

En slik oppgave med å føre folkekrig i et land som Norge, finner vi ingen fasiløsning på noe sted. Det arbeidende folket i Norge må være innstilt på å gå opp nye veier, på å utføre hele initiativet sitt og utnytte alle positive faktorer til sin fordel.

---

8. VÅR HOLDNING TIL DEN BORGERLIGE MILITÆRMAKTA I DAG

Vår prinsipielle holdning til den borgerlige voldsmakta klar.

En borgerlig hær er kjerna i borgerkapets statsmakt. I siste instans vil den bli brukt mot arbeiderklassen mot rettferdig opprør og revolusjon. Den borgerlige hæren kan bli brukt til å innføre fasisisme og terror over arbeidsfolk. Dette fordømmer vi og kjemper mot.

— Den borgerlige hæren kan føre rettferdig krig mot aggresjon. Dette

støtter vi.

8.2 Vi avviser samtidig den patriotiske illusjonen om at hæren redder kapitalismen «den oppløses» med «fredelige midler». Det er utopi å tru at den borgerlige hæren kan «omdannes». Å bli tvunget til å ta ideer som ikke har et grunnlag, men også en forbigående motarbeiderklasse. Eksemplet China viser at det er en revusjonisme som utsbety-

dende med å føre folket til slakterbenken.

Den borgerlige hæren er med andre ord en faktisk realitet som det er nødvendig å ha en politikk overfor.

8.3 Vi kommunister går inn for verneplikthæren, mot verva hær. Vi går inn for at revolusjonære går inn i hæren. Det progressive og revolusjonære soldatarbeidet må innebære agitasjon mot at hæren brukes mot folket, og verneplikten må nyttes til at arbeidsfolk lærer seg militærkunst.

8.4 AKP(m-l) går inn for *kvinnelig verneplikt*. Når vi går inn for verneplikt, er det og nødvendig å gå inn for at kvinnene skal omfattes av denne. Noe annet ville være å redusere kvinnene til noe «laverestående».

Vi er for full kvinnefrigjøring. Å holde kvinnene utafor verneplikten under kapitalismen, betyr å avskjære halve beholdninga fra å lære militærkunst og våpenbruk.

Dette ville bety å påstå at kvinnene vil være uten betydning i revolusjonen, og at de vil ha sekundære oppgaver dersom vi blir okkupert.

Det blir hevda at kvinnelig verneplikt «styrker borgerskapets militærapparat». Den eneste logiske konsekvensen av et slikt standpunkt, er å gå inn for militærnektning. Det gjør ikke vi kommunister, fordi det ville bety å gå inn for en reformistisk politikk.

Det er ikke soldatenes *kjønn* som vil avgjøre om hæren blir satt inn mot folket eller ikke. Dersom vi skal hindre noe sånt, er det vår politikk i hæren og arbeidet der som er avgjørende.

8.5 Partiprogrammet fra 1976 stiller parolen «ikke et øre til det borgerlige militærapparatet». Dette er Lenins parole til de revolusjonære i de krigførende statene under den første imperialistiske verdenskrigen.

Denne parolen betydde *ikke* noe «krav om nedrustning». Det er ikke avstemninger om bevilgninger, men bare en væpna arbeiderklasse som kan avvæpne borgerskapet. Parolen var først og fremst retningssigende for åssen parlamentariske representanter skulle stille seg til bevilgninger i den imperialistiske krigen. Den innebar linja med å stemme mot for å avsløre.

I etterkrigstida har parolen ikke vært like avgjørende, men først og fremst vært et redskap til å avsløre klassekarakteren til det norske forsvaret. Dens viktigste funksjon har vært å påvise at forsvaret forberedes til å bli satt inn mot arbeiderklassen her i landet.

Nå er det ikke lenger etterkrigstid, men førkrigstid. Da må vi vurdere parolen på nytt. Vi må vurdere *om den er riktig i dag*.

Etter AKP(m-l)s mening er den ikke riktig i dag. Vi står overfor truselen om sovjetisk okkupasjon. Det er ikke likegyldig for oss i hvilken stand det borgerlige forsvaret er til å yte motstand mot en sånn invasjon. Det er ikke likegyldig, fordi vi krever at den borgerlige hæren skal yte mest mulig motstand. Vi kritiserer borgerskapet fordi det ubrukeliggjorde geværene før 1940. Vi vil også kritisere borgerskapet om det ikke fins tilstrekkelig med våpen ved en ny invasjon.

Den tidligere riktige parolen er i dag til hjelp for sosialimperialismen. Det er ingen tilfeldighet at SV som tidligere sto for «lavere bevilg-

ninger»-linja, nå har vedtatt på landsmøte å gå inn for «ingen bevilgninger»-linja.

Stilt overfor krigsfaren må vi frafalle parolen om «ingen bevilgninger» og gå over til å støtte og kjempe for bevilgninger som er egna til å øke evnen til forsvar mot aggresjon. Vi må stille krav som mer anti-luftskyts, utbygging av kystvakta, mer anti-panser-våpen, mer til skyteøvelser osv.

Sjølsagt risikerer vi at dette kan bli brukt mot arbeiderklassen. Vi risikerer at våpen som skulle vært brukt mot invasjon, blir retta mot arbeiderklassen.

Men den eneste garantien vi kan skape mot noe sant er å styrke den revolusjonære arbeiderbevegelsens innflytelse blant soldatene og styrke agitasjonen mot at våpen brukes mot folket.

Det var ikke mangel på våpen som gjorde at tsaren ble styrt i

1917, men at soldatene gjorde felles sak med arbeiderklassen og bøndene og vendte våpnene mot tsaren og borgerskapet!

Mangel på de rette våpnene kan derimot faktisk bety et dårlig utgangspunkt for en rettferdig krig mot invasjon.

Sjølsagt kan det ikke komme på tale å støtte forsvarsbudsjettet som helhet, fordi det inkluderer mye vi ikke kan gå god for. Men ved å ta en mer nyansert holdning øker vi mulighetene til å konkret å gå inn på en kritikk av borgerskapets militærdoktriner og militære planer. Vi kan føre en bedre klassekamp mot borgerskapets forberedelser til kapitulasjon, og øve press for å unngå at soldatene stilles i en dårligst mulig situasjon ved en invasjon. Dette vil styrke autoriteten og troverdigheten til den revolusjonære politikken blant soldatene.

---

9. PARTIET MÅ FORBEREDE SEG SJØL OG MASSENE PÅ KRIG

9.1 Arbeiderklassen og folket i Norge må forberede seg på folkekrig mot en sovjetisk invasjon og okkupasjon.

Det er en sentral oppgave i dag å systematisk avdekke supermaktens krigsforberedelser, og spesielt Sovjets vanvittige ruininger og aggresjonspolitik. Det er spesielt viktig å utvikle breiast mulig aksjonsenhet rundt konkrete saker, som retter seg mot Sovjets aggresjon.

I denne forbindelsen er det ei sentral oppgave å mobilisere til motstand mot Sovjets press mot norsk suverenitet i nord-områdene. Særlig viktig er det å mobilisere breitt mot Sovjets militarisering av norsk ter-

ritorium på Svalbard.

Det er av avgjørende betydning å utvikle solidaritetsarbeidet med alle folk, og spesielt med landa i den tredje verden, i deres kamp mot supermaktens underkuing og hegemopolitikk.

9.2 AKP(m-l) må intensivere og utvikle det revolusjonære soldatarbeidet. Det må reises kamp for soldatenes sosiale og økonomiske interesser, og det må reises kamp for soldatenes demokratiske rettigheter. Soldatkampen må ha som mål å reise breiast mulig enhetsfront blant soldatene for rettferdige krav.

Sjøl om regjeringa systematisk

har drevet innstramninger overfor Tillitsmannsordninga i forsvaret, må progressive legge hovedvekt av arbeidet innafor denne organisasjonen. Det er gjennom arbeidet i Tillitsmannsordning det er mulig å nå de breie massene av soldater.

Men soldatkampen kan ikke innskrenkes til økonomisk kamp, slik revisjonistene går inn for. Et sentralt felt for soldatkampen gjelder *innholdet* i tjenesten.

AKP(m-l) vil arbeide for å mobilisere flest mulig soldater til å:

— Kreve mer informasjon om — og retten til å diskutere den militærpolitiske og strategiske situasjonen.

— Kreve skikkelig skytetrening og feltutdanning som gjør soldatene best mulig i stand til å møte en sovjetisk invasjonshær.

— Kjempe mot *kadaverdisiplin*, som bare er egna til å svekke soldatenes evne til å kjempe mot utenlandsk aggresjon. I stedet en allsidig instruksjon for å lære mest mulig militærkunst.

— Kjempe mot at våpnene rettes mot folket.

9.3 AKP(m-l) går inn for — og vil kjempe for *folkevæpning*.

Vi oppfordrer flest mulig arbeidsfolk til å ta del i de frivillige skytterorganisasjonene, og til å ta del i jakt og sportsskyting.

AKP(m-l) kjemper for den demokratiske retten til å ha våpen. Det norske borgerskapet under ledelse av sosialdemokratiske regjeringer har i årtier drevet kampanjer og gjennomført tiltak for å innskrenke denne retten. Det er nødvendig å ta opp kampen mot denne reaksjonære politikken.

Det fins i dag hundretusner norske arbeidsfolk som på et eller annet vis er engasjert i skytesport, en-

ten sportsskyting, jakt eller det frivillige skyttervesenet.

Dette er en positiv idrettslig utfoldelse. Men det representerer også en vesentlig ressurs til å forberede motstand mot aggresjon mot norsk sjølråderett.

AKP(m-l) støtter derfor alle de rettferdige krava som er reist av de ulike skytterorganisasjonene for å styrke muligheten til å utøve jakt og skyttersport.

Særlig viktig er kravet om skikkelige forhold til øvelsesskyting og trening. Det er stor mangel på skytebaner i Norge i dag. Dette er resultat av ei bevisst kampanje for å legge hinder i veien for skytesporten. Denne utviklinga må møtes med krav om økt utbygging av baner, ikke minst i byene, sånn at det fins øvingsmuligheter i nærheten av der folk jobber og bor.

Et væpna folk vil være den viktigste garantien for en effektiv motstand mot f.eks. sovjetisk aggresjon mot Norge.

9.4 Det er stor fare for at en aggressor som Sovjet vil nytte kjernefysiske våpen i et angrep på Norge. Sovjethærens militærdoktrine forutsetter bruk av taktiske kjernefysiske våpen.

Den norske regjeringa har gjort svært lite for å gjennomføre tiltak som er egna til å beskytte sivilbefolkning mot atomvåpen.

AKP(m-l) reiser kravet om omfattende utbygging av sivil beskyttelse mot kjernefysiske angrep.

9.5 Det er av avgjørende betydning at arbeiderklassen og progressive i Norge øker kunnskapen sin om militære spørsmål.

AKP(m-l) vil derfor spre opplysninger om supermaktshærenes opp-

bygging, utrustning, taktikk osv. Vi vil spre materiale som generelt er egna til å øke kunnskapene om militærkunsten.

Særlig viktig er det å spre Mao Tsetungs og de andre marxistiske klassikernes skrifter om militærspørsmål.

Dersom arbeiderklassen og folket skal evne å gripe ledelsen i en motstandskrig mot Sovjet, må den studere militærspørsmål og militær teori. Spesielt må den studere erfaringene fra revolusjonær folkekrig.

9.6 Arbeidsfolks fysiske helse og konstitusjon er svært viktig for at det norske folket skal evne å yte væpna motstand mot aggresjon.

Derfor er idretten svært viktig. Blant annet av denne grunn vil AKP(m-l) arbeide for at flest mulig driver idrett, og vi støtter alle rettferdige krav som styrker vilkåra for å utøve idrettsaktiviteter og fysisk trening.

Men det er ikke bare idrett i snever forstand som har betydning. Friidrett i skog og fjell, jakt og fiske osv, representerer en betydelig rekreasjonsverdi. Men det har også stor betydning fra en strategisk synsvinkel at de breie massene av arbeidsfolk er kjent med norsk natur, terreng og har erfaring og kunnskaper om å gripe seg i norske ødemarksområder. Derfor er det

viktig å bidra til å styrke slik aktivitet.

9.7 Det kommunistiske partiet vil representere en avgjørende faktor for å lede væpna motstand og i å bygge opp den patriotiske enhetsfronten mot aggresjon.

En sovjetisk okkupasjon vil bety at det innføres et fascistisk okkupasjonsdiktatur i Norge. Alt i dag representerer statsmakta i Sovjet det mest brutale, terroristiske og blodige diktaturet i verden.

En krigs- og okkupasjons situasjon vil ikke gjøre et slikt regime mildere, men tvert om verre.

Den sosialimperialistiske okkupasjonsmakta vil dessuten ta i bruk sosial demagogi, framstille seg sjøl som «frigjørere», støtter «norsk arbeidermakt» osv. Den vil framstille patriotene som «terrorister», «agenter for imperialismen» osv. På denne måten vil den forsøke å skape seg en basis for terror mot den norske sivilbefolkninga og spesielt mot dem som kjemper aktivt mot slaveri under de nye tsarene.

9.8 Dersom norske arbeidsfolk og det kommunistiske partiet tar alvorlig på å forberede seg politisk og organisatorisk, vil ei sovjetisk okkupasjonsmakt møte en motstand som til slutt vil påføre dem et smertefullt nederlag.

Møteopplegg:

1. Er det riktig at vi lever i en før-krigstid, og hva betyr det i såfall for partiets frontpolitikk og prioritering?
2. Har forslagsstilleren rett i at vi må forkaste parolen om «Ingen bevilgninger ...» i dag?
3. Er det mulig for folket i Norge å bidra til å utsette krigen, og hvordan skal det i så fall gjøre det?
4. Skal allmenn verneplikt også omfatte kvinner?

Tom side